

sig til dette Andragende, og hvorledes han vil stille sig til andre lignende, maa jeg sige, at jeg har et ganske anderledes Haab om denne Gang at faa Held med mig end ved tidligere Lejligheder, thi der er paa denne Sags Omraade hændet Begivenheder, som virkelig kan opmuntre en, der interesserer sig for Udnyttelsen af saadanne hidtil uproduktive Arealer. Vi har nemlig set, at der er blevet oprettet flere Selskaber, hvis Formaal er at opdyrke Hedestrækninger. Et af disse Selskaber hedder „Dansk Opdyrkningselskab“ og nyder den Ære at have det ærede Medlem fra Herning (Westergaard) til Formand. Netop dette Selskab har sat sig den Opgave ved Anvendelse af Motordrift, for saa vidt det er gennemførligt, at opdyrke Hedestrækninger i Jylland og er allerede i Aar gaaet i Gang med sit Arbejde. Ærede Medlemmer kan deraf se, at jeg har haft Ret i min Grundbetragtning, som jeg har fremført her i Tinget flere Gange, at der i Jylland ligger Hedestrækninger, som med Anvendelse af Stordriften kan udnyttes paa fordelagtig Maade; og ærede Medlemmer ser, at denne Tanke nu knæsættes af en saa sagkyndig som det ærede Medlem fra Herning, der, som sagt, er Formand for et af disse private Selskaber. Nu, da det virkelig for Alvor, fordi vi har Kniven paa Struben, gælder om at fremstille Livsformødenheder eller Foderstoffer, er det efter min Mening i hele Samfundets Interesse at faa undersøgt, om det er forsvarligt, at der i Jylland henligger et saa stort uproduktivt Areal som hele Fyn, eller om det ikke er det rette, at Staten nu i Tide begynder at kultivere disse Arealer. Hvis man havde fulgt min Henstilling i 1915 og begyndt den Gang, vilde vi allerede nu kunne have haft meget store Arealer i Kultur, som i dette Høst-aar kunde have bragt det danske Samfund betydelige Værdier enten i Form af Føde til Mennesker eller i Form af Foderstoffer, men jeg har ikke kunnet trænge igennem, det beklager jeg mig ikke over, men det forekommer mig, at nu, da man ser, at Baandene strammes mere og mere, og nu, da man ikke fra nogen Side tør paastaa, at der er Udsigt til, at Krigen snarlig ender, kan man ikke bære Ansvar for at hindre en forsvarlig, rationel Udnyttelse af uproduktive Arealer. Jeg tillader mig derfor

at spørge den højtærede Landbrugsminister, om han er villig til at imødekomme dette Andragende fra Hvilsum Kommune i Nærheden af Hobro. Det er naturligvis slet ikke givet — det har jeg aldrig paastaaet —, at det absolut skal være Kartoffler, man skal dyrke paa Heden, der kan tænkes mange andre Ting. Der er en Husmand, som i et af Husmændenes Fagblade har skrevet en meget interessant Artikel om Udnyttelsen af den jyske Hede, det er altsaa en praktisk Mand, ikke en af disse væmmelige Teoretikere, der taler i denne Artikel, og han siger et Par Ord, som den højtærede Formand maaske vil tillade mig at læse. Han siger, at der kunde dyrkes Solsikker i den jyske Hede, der er ca. 500,000 Tdr. Land, og — nu kommer hans Ord — „for største Parten af denne Jord kunde Solsikker give 1,000 Kr. pr. Td. Land“. Jeg ved naturligvis ikke, om den Mand har Ret, det kan jeg ikke dømme om, men det forekommer mig, at naar en praktisk Landmand i dette Øjeblik siger det danske Samfund dette, saa vil det være ganske uforsvarligt, om man ikke gør et Forsøg for at se, om den praktiske Landmand virkelig har Ret.

Jeg vil dernæst henlede det høje Tings Opmærksomhed paa en anden Mulighed for Fremstilling af Livsformødenheder i meget stor Stil; det er igen et Anliggende, om hvilket jeg tidligere forgæves har talt, det er imidlertid ikke noget, der afskrækker mig, jeg vil med den største Fornøjelse forgæves, saa længe jeg lever, tale om fornuftige Foranstaltninger, de trænger jo dog en Gang igennem. Det drejer sig om at udnytte Muslingerne til Foder for vore Høns. Ærede Medlemmer vil vide af Ernæringsraadets Betænkning, som De naturligvis alle har studeret grundigt, at der er beregnet 103,000 Tons Korn, for at vi kan opretholde den danske Hønsbestand og dermed atter Produktionen af Æg nu under Landets fuldstændige Aflukning. Men naar det er Tilfældet, kan jeg ikke forstaa, hvorfor man ikke med Villie vil høre, at der ligger uendelige Masser af Næring til Høns ude i de danske Have umiddelbart op til Kysten. Jeg har, for at kunne give det høje Ting en saa grundig Besked som mulig, spurgt Dr. Johannes Petersen, hvor meget det drejer sig om, og han har derpaa svaret, at der